

Yolcu

— ebru çimen · 08 Mart 2018

kâğdın yarısında yalnızlığım yolcusu
Yüreğimin çizgiler yanağımda izleri
en sağlam eseri ulaşamadığım
taraklı yollar kadrimin götürdüğü yerde
acının sevincin örtüştüğü
karaladığım şiir de her alfabe takımı
Son durakta dimlerim
can kulağıyla sırrını dinlediğim zamanında
tek tek içinden dökülenleri anlatmıştı bana
koymuştum gönül sarnacına
inci gibi işledi adını yutkundukça
dokunsa ağlayacaktı ama durdu bekledi
boğazına kadar düğümlendi
doldu taşı arzuhalim cımbızla
çekildi ummanlarda
duygu seli birikti marangoz işçisiydi
attığı temelin inşa törpüsü
sivri demeçler dilimin ucunda
hazır emr-i vaki oynamaya çalacak
pembe yalan zilini bu sefer insafı değil ki
sarıldığım selam verdiğim
bin pişman olsa ne yazar ki
doğrularım uyarsa da hep üstümde
durağanlık simgesi garipti yediğim
ihanetin bedelini ödediğimde neredeydi
tanıştığım sevgili naif saf benliğim
soluk benzim senelerce kahrımı çekti
zorlansa da vah demedi yazdı
hiç değilse rahatladı
fecrilerime kan gitmese de
Defterin bu sayfası da baki kalan ömrüme

Ebru Çimen
07 03 2018